

טיב הקהילה

ב"ד

פר' דברים
ח' אב תשפ"א
אבת פרקג

זמני הרלקת הנרות ומרצ'ש

הדרה"ג 7:10
מוצש"ק 8:26
ר"ת 9:02

סוף זמן קריאת שמע וחפלה

סוק"ש א' 8:21 | **סוק"ת א' 9:49**
סוק"ש ב' 9:12 | **סוק"ת ב' 10:23**

ליון מס': 575

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | **שבת חזון** |

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

האמונה הבהירה שהכל מן השמים

כהיום הזה. כי כתוצאה מסירובו יצא להילחם בישראל, וישראל הורישוהו מארצו.

זוהי ההשקפה הנכונה הראויה לכל אדם. שגם אם זולתו ציערו והציקו יבין כי משמיא זכו ליה בזה הצער. ואין העונש המוטל על המצער טיבה לבטל אמונה זו. ואף שהעונש מוכיח שהדבר היה תלוי בבחירתו של המצער אין בכך סתירה לאמונה זו שהכל מן השמים. ומענה לשאלה זו אפשר להבין מהמסופר בגמרא (תענית יח) על הרוגי לוד.

והא לך לשון הגמרא שם: 'כשביקש טוריינוס להרוג את לולינס ופפוס אחיו בלודקיא, אמר להם: אם מעמו של חנניה מישאל ועזריה אתם יבוא אלהיכם ויציל אתכם מידי כדרך שהציל את חנניה מישאל ועזריה מיד נבוכדנצר. אמרו לו: חנניה מישאל ועזריה צדיקים גמורין היו, וראויין היו ליעשות להם נס, ונבוכדנצר מלך הגון היה, וראוי לעשות נס על ידו. ואותו רשע הדייט הוא, ואינו ראוי לעשות נס על ידו. ונתחייבנו כליה למקום, ואם אין אתה הורגנו הרבה הורגים יש לו למקום, והרבה דובין ואריות יש לו למקום בעולמו שפוגעין בנו והורגין אותנו. אלא לא מסרנו הקדוש ברוך הוא בידך אלא שעתיד ליפרע דמינו מידך. אף על פי כן הרגן מיד. אמרו: לא זוז משם עד שבאו דיפלי מרומי ופצעו את מוחו בגזירין', ע"כ. הרי לנו מכאן שגם אם הבעל בחירה נענש על מה שחובל בזולתו אין הדבר מוכיח שהוא באמת הגורם לחבלה, ומה שמענישים אותו הוא על כך שהסכים להיות הסיבה לחבלת הזולת, כי רצון העליון היה שלא יסכים לכך, ואילו היה כופה את יצרו היה ניצל מזה, ועל אף שזה הצער מוכרח לבוא על המצטרע, הרי הרבה סיבות למקום האין להמציא צערו, ולא בקשו מלכתחילה להשים המשימה על המצטרע אלא כדי שיתגבר על יצרו.

וכדברים אלו אנו מוצאים בדוד המלך עליו השלום, (שמואל ב-טו) שקיללו שמעי בן גרא קללה נמרצת, ובשעת מעשה לא הענישו על כך, באמרו 'השם אמר לו קלל, כלומר, אילו לא התחייבתי בבזיון זה לא היה הוא מקללני, ואם כן מה לי לנקום בו, איני רואה כלל שהוא מצער אותי, רואה אני רק איך מתקיים על ידו רצון הבורא, שאקבל את בזיוני המגיע לי בצדק.

אמנם קודם מותו של דוד צוה לשלמה להמית את שמעי, אך לא היה זה כנקמה על מה שחטא נגדו, כי אם על מה שחטא נגד הבורא, כי זהו דינו של המורד במלכות, כי הן אמת שרצה הבורא שינחול דוד בזיון, מכל מקום רצה גם כן ששמעי יכבוש את יצרו כדי שלא תבוא הבזיון על ידו.

המורם מכל האמוד הוא שכשרואה אדם שבעלי בחירה מצערים אותו עליו להסיק שהדחף שיש להמצער לצער ולחבל אינו מצד רצונו החופשי, אלא מן השמים מכבידים את לבו כדי שיעצר, אחר שהמצטרע התחייב בצערו, ועל כן אין על המצטרע להחזיק שנאה בלבו על המצטרע, רק יאמין שמן השמים דורשים את טובתו.

ולא אבה סיחון מלך חשבון העברנו בו פי

הקשה יהוה אלהיך את רוחו ואמץ את

לבבו למען תתנו בידך פיום הנה: (ב, ל)

הנה החובה מוטלת על כל אחד מישראל לשנן ולהחזיר בלבו את הי"ג עיקרי האמונה, אשר הראשון שבהם הוא האמונה 'שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים'. אמונה זו מאירה להאדם את דרכו בכל מצב, כשהקב"ה מצליח דרכו ורואה ברכה במעשי ידיו, אז יודע לייחס את הצלחתו להקב"ה, וכן כשמצאוהו צרות ומועקות, גם אז יודע הוא כי מה יצא הדבר, ומקבל את הדברים באהבה, מתוך אמונה שהקב"ה המטיב חפץ לסבב לו טובה על ידם.

כל זה כשאלו הצרות באים בידי שמים, אולם אם באים הם על ידי אדם שהינו בעל בחירה, אז עלול המצטרע לשכוח שיד ההשגחה בדבר, כי לנגד עיניו הוא רואה רק איך שפלוגי המצטרע עושה מה שעושה כדי לצערו, וכיון שאין דעתו סובלת דעתו הרעה של המצטרע על כן מתמלא רוגז עליו, ואינו שם על לבו איך הוא מייחס את צערו אל אותו פלוגי הפועל בבחירתו להרע לו. ובכך מוכיח האדם שאמונתו שהכל הוא מן השמים ולטובתו רפוייה היא, ואילו היה איתן באמונה זו לא היה מתרעם גם על המצטרע הפועל בבחירתו. כי אז היה יודע שלולא הגזירה מן השמים שעליו להצטרע לא היה ביכולתו של המצטרע לצערו, ואם מן השמים גזרו עליו זה הצער מה לו אם לא בו זאת על ידי בעל בחירה או על ידי סיבות שאינם תלויים בבעל בחירה? ואמת הדבר שהמצטרע מעוות דרכו, ומן הראוי למחוב בו על כך. ובכל זאת יש להבדיל בין חימה הנובעת מצערו הפרטי, לבין חימה הנובעת מכבוד השכינה...

דבר זה רואים אנו במקרא שלפנינו. הכתוב מספר 'ולא אבה סיחון מלך חשבון העברנו בו, ומתוך כך אנו יודעים שסיחון זה רשע גדול היה, כי לא היתה סיבה נכונה לסירובו, ובפרט אחר שהבטיחו לו ש'בדרך בדרך אלך' ובנוסף הבטיחו לו שייטבו ישראל עם בני אומתו, כי בני ישראל לא היו זקוקים עדיין לקנות אוכלים ומשקין, כי כל עוד שלא נכנסו לארץ ישראל זכו לירידת המן ול'באר המים', ומה שהבטיחו לסיחון שאוכל בכסף תשברני ואכלתי, ומים בכסף תתן לי ושתיתי היתה רק כדי להטיב לסיחון ולבני אומתו, וישראל ראו לנכון לעשותה כדי להטות לבו לטובתם, וידעו כי תהיה זאת סיבה לרצונו, אם רק לא יכוון להרשיע, אולם זה הרשע מיאן בטובתו ובחר ברשעו וסירב לתת את ישראל לעבור בגבולו.

המתבונן ברשעו של סיחון יכול לתאר שהנהגתו עוררה זעמתם של ישראל, אולם הכתוב מציין השקפת המאמין בהנהגת הש"ת, היודע שכל זה הוא 'כי הקשה ה' אלקין את רוחו ואמץ את לבבו', ואם כן מה לנו להתרעם על כך, הלוא מאמינים אנו ש'כל מה דעת רחמנא לטב עביד', וכפי שהכתוב מסיים שאכן היתה זאת לטובה 'למען תתו בידך

טיב המערכת

כי ירושה לעשו נתתי

בימי שואת אירופה כאשר כל העמים הפנו עורף לעם ישראל ואפילו אלו שהיו נראים כידידים נתגלו כשונאים, היו גויים מעטים מאוד שגילו חמלה כלפי יהודים, והיו מהם שהצילו יהודים תוך כדי סיכון עצמי גבוה, היו פעמים שרק בשתיקה היה אפשר להציל יהודי אחד או משפחה שלמה, ולמרות הסיכון היו גויים שהצילו יהודים בשתיקתם, על חלקם שמענו או קראנו מסיפורים שהתפרסמו ברבות השנים, ועל חלקם לא נדע לעולם, איננו יודעים מה רב שחרם של אותם גויים אבל בוודאות נוכל לומר כי שחרם גדול מאוד לאין ערוך.

כשהגיעו בני ישראל לשעיר אמר הקב"ה למשה רבנו 'ונשמרתם מאוד... כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך כף רגל כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר', ואנחנו מנסים להבין מדוע זכו בני שעיר לכזה יחס מועדף שהקב"ה מזהיר אותנו 'ונשמרתם מאוד', מסביר רש"י 'ירושה לעשו - מאברהם, עשר עממים נתתי לו, שבעה לכם, וקיני וקניזי וקדמוני הן עמון ומואב ושעיר, אחת מהם לעשו והשנים לבני לוט, בשכר שהלך אתו למצרים ושתק על מה שהיו אומרים על אשתו אחותו היא, עשאו כבנו', ראו מה זה! לוש שתק כשאברהם אמר על אשתו אחותי היא ועל כך הוא נחשב כבנו של אברהם אבינו והוא זרעו אחרי קיבלו ירושה את ארץ שעיר לדורי דורות, ואפילו לבני ישראל אסור לנסות לקחתה מהם!

בימים אלו כולנו אבלים על חורבן בית המקדש, ידוע המעשה של קמצא ובר קמצא שבעקבותיו נחרבה ירושלים, ומה קרה שם? גם שם היתה שתיקה, אבל שתיקה הפוכה, שתקו כשראו פגיעה ביהודי, שתקו כשראו שנאת חינם, כל אחד אמר לעצמו 'אני לא מתערב בעניינים שלא קשורים אלי, והתוצאה היתה חורבן בית המקדש, מסתבר שלשתוק זה מלאכה שצריכה לימוד, צריכים לדעת לשתוק כשצריך, כמו שאומר המדרש 'על כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער, ובזכות אהבת ישראל ובליתם הפה נזכה בקרוב לגאולה שלמה ולבנין ביהמ"ק בב"א.

(ע"פ טיב חזון-הי"ד)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • **בלשון הקודש: 073-2951320**

טיב
הודעות

תשעה באב שחל במוצאי שבת

בהקנתו בשבת (רי"ז ת"ב, מבית לוי).
א. אסור להפוך את הספלים בביהכ"ס, או להוריד את הפרוכת והמפות קודם צאת השבת (רי"ז ת"ב).
ב. אשה שמתרת לה לאכול בתשעה באב תעשה לכתחילה הבדלה בעצמה ותשתה את הכוס (שבהל"ח סי' ע"ז אות ד').
ג. בת"ב יעשו הבדלה על מיץ ענבים או אם יש שכר שהוא חמור מדינה יבדילו עליו, ובמקום שא"א בהנ"ל יבדילו על היין (מבית לוי).
ד. אם צריך רק טעימת מים א"צ להבדיל, ומותר לשתות בלא הבדלה (שבהל"ח סי' קכ"ט).
ה. מי שמתענה יכול להבדיל עבור חולה שצריך לאכול אינו יכול להבדיל בעצמו, וגם הוא יוצא ידי חובתו בהבדלה זו, ואח"כ יתן הכוס לקטן לשתותו, ואם אין שם קטן יתנהו לחולה עצמו שישתה מהכוס (רי"ז ת"ב, שבהל"ח סי').
ו. קטן שהגיע לחינוך, המנהג שאוכל מבלי לעשות הבדלה לעצמו, ובמוצאי ת"ב ישמע ההבדלה (שבהל"ח סי' ע"ז אות ו', ותוך נוער, הליכות אבן ישראל).
ז. לא ישטוף את הכלים של שבת עד לאחר חצות, כיון שהוא מלאכה שיש בה שהיה קצת וזה אסור עד חצות אפילו הוא מעשה הדיוט כדי שלא להסיח דעת מן האבילות, אבל מותר לקפל הטלית דהוי מלאכה שאין בה שיהוי (מבית לוי).
ח. ומותר לפנות את הכלים מן השולחן שאכלו עליו בשבת מיד במוצאי שבת (הליכות א"י).
ט. כל מה שאסור בתשעה באב אסור אף בביה"ש עד לאחר צאת הכוכבים (מ"ב סי' תקע"ג סק"ו וסי' תקע"ד סק"א).
י. בתשעה באב לעת ערב הציתו אש בהיכל ונשרף עד שקיעת החמה ביום עשירי, ומפני כך מנהג כשר שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין בליל עשירי ויום עשירי, ויש מחמירין עד חצות היום ולא יותר (ש"ע סי' תקנ"ח ס"א).
יא. וכ"ש שאסור בכלי שיר עד לאחר חצות של יום עשירי (מ"ב סק"ב).
יב. וה"ה שאין לרוחץ במרחץ ולספור ולכבס עד חצות, וכן כל הדברים האסורים בתשעה באב ימים אסור גם ביום עשירי עד חצות (מ"ב סק"ב).
יג. וי"א דרחיצה בצונן שלא במרחץ יש להקל אפילו אם רוחץ בסבון להעביר הוזהמא (תשו"ת ח"ב סי' ר"ט).
יד. לבישת בגדים מכובסים בעשירי באב ונראה דמותר, ובפרט אם בגדי מלוכלכים דודאי מותר ללבוש מכובסים (הליכות אבן ישראל).

עיני עיני יורדה מים

לכבות ולצעוק על גלות השכינה וחורבן בית המקדש

מי לא ימס ליבו כאשר יראה את סדר הבכי והאבל על החורבן שצווה האר"י הק' (פרי חיים שער תיקון הנהגה): "צריך האדם להרבות ולבכות ולצעוק על גלות השכינה וחורבן בית המקדש", "ראוי לבכות ולהתעורר יותר, כי ידו במעל הזה", "לכן צריך שתלך ותשב אצל הפתח סמוך למזוזה, ותסיר מעלך ותשאר יחף, ותתעטף ראשך כאבל ותרבה בבכיה כפי כחך, ותקח אפר מקלה ותשים על מצחך במקום הנחת תפילין, גם תכוף ראשך ותחבוט פניך בקרקע". לא לחינם אמר שידינו במעל, כי אמרו חז"ל (ירושלמי פס"י יוסא ה') "כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו", כל שנה ושנה שעוברת עלינו ועדיין לא נושענו, מחמיר ומעמיק השבר הגדול, כדאיאתא בגמרא (ברכות לב) "מיום שחרב בית המקדש נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים", וכל שנה ושנה שעוברת מתעבה מחיצת הברזל החוצצת בינינו לאבינו שבשמים יותר ויותר, ואיכזה נוכל לשבת שאננים בעוד שמחמת מעשינו הרעים ממשכה בית המקדש להיחרב, אבינו שבשמים אינו מוצא מנוח ואין נחשה, הוא רוצה שנתאבל על גלות השכינה ונשתתף בצערו.

תשתכנה אבני קדש

אך נאן שנאלת השאלה, מה תועיל לנו הבכיה? מה ירווח לנו בזה שנתאבל על החורבן? אלא שבכדי להבין זאת נקדים בסיפור הידוע שהובא בקדמונים, שכשרב ביהמ"ק הגיע לירושלים אחד מגדולי חכמי אומות העולם (הפילוסוף אפלטון), שרצה לחזות במו עיניו מה עוללו הגויים, כשהגיע לירושלים ראה את הבית השרוף, וירמיהו הנביא יושב שם ומקונן בבכי תמורורים על החורבן, אמר לו אותו גוי לירמיהו: "אין זה נאה לחכם שכמותך שיכבה על עצים ואבנים שנשרפו". ומלבד זה שאל אותו עוד: "מה יואילו לך בכיית אלו, הרי הבית כבר נחרב ומה יועילו דמעות ובכיות, האין זה בכי שווא?"

ענה לו ירמיהו הנביא ואמר לו, "על דבר אחד אענה לך ועל השני לא אוכל לענות לך כי לא תבין", המשיך ירמיהו הנביא ואמר לו, "הרי אתה מפורסם כאחד מגדולי החכמים, בוודאי יש לך כל מיני שאלות הנמקרות לך ואינם נותנים לך מנוח", ענה לו "אכן יש לי", אמר לו ירמיהו הנביא שאל אותו מה שמציק לך ואענה לך עליהם דבר דבור על אופיניו, כך הוי, הגוי הציע את כל ספקותיו וירמיהו הנביא פשט לו את כולם עד לאחת, הוסיף ירמיהו הנביא לומר לאותו גוי שעמד נדהם מעוצם חכמתו של הנביא, "הידוע הנך מנין שאבתי את כל התשובות לשאלותיך, מאותו בנין שנשרף, מאותם עצים ואבנים, משם דלית את כל החכמה הזאת, ובה תנוח דעתך על הקושיא הראשונה ששאלת אותי 'מדוע אני בוכה על העצים והאבנים', שהרי לא היה זה סתם בנין אלא היה זה המקום ממנו נבעו כל מעיינות החכמה, אך על השאלה השנייה 'מדוע אני מקונן על דבר שכבר נשרף ונחרב, ומה יועילו עתה הדמעות', על שאלה זו איני יכול לענות לך כי רק איש מזרע ישראל יוכל להבין זאת".

האבלות מקוממת את הבית המקדש שקיים בקרב

ישנם הרבה מפרשים הכותבים לבאר מה היא התשובה לשאלתו השנייה של אותו גוי ומדוע אמר לו ירמיהו שלא יוכל להבין זאת, אך ראיתי ביאור ערוב על זה, שאף ישפוך אור על כל ענין הבכי והאבל שאנו מרבים בהם בימים אלו. לכאורה, הרי יש צדק מסוים בטענה זו, הרי יודעים אנו שעל דבר שכבר אבד אין לבכות על זה, אכן בתקופה הראשונה לאבדה כואב מאד וכמוכן שהצער גדול, אך כעבור תקופה מסוימת טבע האנשים שנשתכח מן הלב ומתגרגלים למצב החדש, ולמה להמשיך לבכות. אך היתרון פשוט מאד, אם אנחנו עדיין בוכים אפילו לאחר תקופה כל כך ארוכה, סימן מובהק הוא שזה עדיין הסתלק לגמרי, זה עדיין כאן.

ויבן על פי המובא במדרש, ששאל אדריאנוס שחיק עצמות את רבי יהושע בן חנניא, "מהיכן הקב"ה מציץ את האדם לעתיד לבא" (מנין יקומו המתים לתחייתן, הרי כל גופם כבר נרקב), ענה לו, "מלחו" של שדרה" (עצם קטן תקרא לוח), אמר לו מניין אתה יודע, ענה לו, הבא לידי עצם כזה ואוכיח לך, לקח את העצם שחננו ברחיים ולא נטחו, שרפו באש ולא נשרף, נתנו במים ולא נמחה, נתנו על הסדן והתחיל מכה עליו בפטיש, נחלק הסדן ונבקע הפטיש ולא חסר כלום מן הלח.

אותו הדבר ממש הוא בענייננו, בבית המקדש ישנו חלק שמעולם לא נחרב, שהוא הלח שממנה יבנה הבית המקדש לעתיד לבא (כן מובא בליקוטי הרוחל), וכל כמה שיותר קרוב נפשו אל ה' ומרבה להצטער בצער החורבן, הרי הוא נותן כח וחיווק באותו 'לוח', ובכך נוטל חלק בקימום בית המקדש מחורבנה. והנה ידוע מה שכתוב בנפש החיים (שער א' פרק ד) שקומת האדם מכוונת כנגד בית המקדש, ולב האדם מכוונת כנגד בית קדשי הקדשים, כמו שכבר כתב בעל ה'חרידים' בשירתו הידוע, "בתוך לבי משכן אבנה לזיון", היינו שבנפש בישראל ישנה בחינה של בית המקדש, וכאשר מצטער ומתאבל על חורבן בית ה' הרי הוא מחזק את ה'לוח' של הבית המקדש שבו וממנה נבנית הבית המקדש שבנפשו.

ותואמים הדברים עם מה שכתוב בשער הכוונות (חריש תג השבועות - דודש א' אחר שמעורר על חשיבות האבלות בבין המצרים בשעת חצות, מוסיף בזה הלשון "ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם" דהיינו, שהאבל משלים את בנין בית המקדש הפרטי שבנפשו, ומחייבים והצער מקוממים את בנין בית המקדש הפרטי שבנפשו, ומחייבים לנו את הפדות והישועה הכללית בבניין בית מקדשנו ותפארתנו, לא ייתכן שיתכן וייקלט בתוך הנפש הבהמית של גויי הארצות, מעתה אף מובן לנו היטב מדוע סירב הנביא ירמיהו לענות לאותו חכם עכו"ם, באמרו שרק יהודי יוכל להבין זאת, וככלל, התבהר לנו התועלת והתיקון הנעשה מהאבל והבכי.

רוצה להכניס אצלך טעם טוב
לשבתות הקיץ הארוכים?
 הטעם המיוחד, עם התוכן המרתק והמדהים, שלא תפסיק לקרוא ולהפנים לקרי טופר לעבודת ה'
 עם טעם כזה כבר לא תשאל את עצמך "איזה סיפור אוכל לפטר לילדים ותלמידים"

טיב המעשיות
 המגשה ברכים

ניחן להשיג בקניוני ספרים הפזיזות
 הפצת ארשת, לרכיב הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-8194114

איכה אשא לבדי – איכה ישבה בדד!

במדרש ריש איכה רבה (א, כ) נדרש בזה הלשון: "שלושה נתנבאו בלשון איכה, משה ישעיה וירמיה. משה אמר 'איכה אשא לבדי וגו'', ישעיה אמר (ישעיה א, כ) 'איכה היתה לזונה', ירמיה אמר (איכה א, א) 'איכה ישבה בדד'. א"ר לוי, משל למטרונה שהיו לה שלושה שושבינין, אחד ראה אותה בשלוותה, ואחד ראה אותה בפחותה, ואחד ראה אותה בניולה. כך משה ראה את ישראל בכבודם ושלוותם, ואמר 'איכה אשא לבדי טרחכם'. ישעיה ראה אותם בפחותה, ואמר 'איכה היתה לזונה'. ירמיה ראה אותם בניולם, ואמר 'איכה ישבה' ע"כ.

"איכה אשא לבדי, טרחכם ומשאכם וריבכם" (א, יב)

ומפרשים בספרים ששלושת 'איכה' הללו קשורים זה בזה ואחזים זה בזה, דין הניא לדין. והיינו המכוון בעומק שאלת "איכה?", לחשוב ולהתבונן איכה היתה כזאת, ולהיכן נגיע בתוצאה מכל זה.

ועל פי מ"ש בפ"ק דיומא (טו) עיקר סיבת החורבן מחמת שנאת חינם שבישראל, שהיא הגורם לכל נפילותיהם, הן הנפילה הגשמית והן הנפילה הרוחנית.

וכל שלושת שושבינים הללו מנהיגי ישראל היו מכינים אותם כל אחד בדורו לקראת המדרגה הבאה שעתידיה לבוא עליהם. והיינו שפתח משה רבינו בפרשא דידן: "איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם", כאשר ראה אותם בשלוותם מתקוטטים ומתנצחים ביניהם הודיעם: דעו נא, שטרחכם ומשאכם וריבכם, שאין אתם מאוחדים יחדיו כאיש אחד בלב אחד, זה מפריד אתכם הן מייחוד הש"ת והן מייחוד ישראל יחדיו. וכיצד אשא מידה זו של "לבדי", שכל אחד נפרד לו לבדו.

ומי יודע איכה תביא אותנו 'איכה' זו, שכן תוצאתה היא "איכה היתה לזונה וגו'", כד"א (משלי יז, א) "לתאוהו יבקש נפרד", שהפירוד ושנאת חינם מתסיס את התאוהו בנפש הבהמית, ומתוך כך היתה קריה נאמנה לזונה, רחמנא ליצילך.

ועל כן הודיע ישעיה בדורו כשראה אותם בפחותה, וזעק "איכה היתה לזונה וכו'", שהיה מאיכה זו המיטו ישראל על עצמם כמו ידיהם את חורבן הבית ואת גלותם הקשה, להביא את 'איכה' הבאה שקונן ירמיהו בדורו "איכה ישבה בדד", והודיעם שיש להם לשוב אל ה' ולא להישאר בדד ונפרד כל אחד לעצמו. כי מי יודע 'איכה ישבה בדד', לאיזה תוצאות תביא אותנו 'ישבה בדד' בגלות הקשה, רחמנא ליצילך. לפיכך נהגו ישראל קדושים לקרוא מקרא זה בהן שבתא דידן, שבת חזון, בניגון איכה כנודע. - ללמדך שזו האיכה האמורה כאן בפירוד ישראל וריב שביניהם, היא הגורם להביא עלינו את כל הגלות והחורבן. עדי נזכה מהרה לבנין בית קדשנו ותפארתנו, על ידי משיח צדקנו, שיחיש במהרה בימינו, לחלצנו ולגאלנו, מעמקי בור גלותנו, ושכינת עוזנו בתוכנו, אמן.

• § • § •

הרה"ג רבי יענקלה גלינסקי זצ"ל, המגיד מירשם המפורסם, מלבד היותו נואם בחסד עליון, ודבריו מתובלים תמיד בדברי תורה נפלאים ישרים ונכוחים, היה גם 'בעל מספר' מופלא, ורבים השיב מעוון בכוח הסיפורים הללו שהיו קולחים מפיו בתכמה מיוחדת, ובניגון מיוחד, השמור אך ורק לר' יענקלה...

רוב סיפוריו נסובו ממה שראה בעצמו כמו עיניו, בעיקר בשנים שלפני המלחמה, ובשנות המלחמה עצמה, בנובהרדוק ובסלבודקה, בוורשא ובמוסקבה, ואת הכל היה מספר בחן נעים, באהבת ישראל, ובשמחה מיוחדת!

באחד מדרשותיו סיפר רבי יענקלה טיב מעשה נורא שהתרחש בישיבת סלבודקה שבסלבודקה, אצל מרן הסבא מסלבודקה זצ"ל.

וזה דברי טיב המעשה:

אחד מטובי החכמים שבישיבה, שמלבד היותו עליו גדול מן האריות שבחבורה, היה גם מושלם בכל מידה נכונה, עלם נעים חמודות ואיש אשכולות, כד"א (ישעיה סט, ה): "ישָׁרְאֵל אֶשְׂרָף אֶתְּפָאֵר!" וזה להתאסר עם כלה בת טובים, ממשפחות חשובות ומיוחדות שבישראל. אבי הכלה זכה לשתי שולחנות, תורה וגדולה במקום אחד, ומלבד היותו רב תלמיד חכם וגאון גדול, היה גם עשיר מפורסם ומנהל עסקים חובקי עולם.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

תיק 10,000

ססתי לקיץ עם הילדים שלי לניו יורק כאשר רעייתי נשארה בארץ עם התינוקות שעדיין לא קבלה אשרת כניסה לארה"ב.

פתאום מצאתי את עצמי כאבא לבד מטפל ודואג לכל הילדים מה שהאמא עושה במבט קטן האבא נדרש למאמצים גדולים. בחוץ גשמי ולעפות רטובים וסחוסים הגענו לאכסניה והתחלנו להוריק את המזוודות כאשר פתאום ליבי החסיד פעימה. תיק היד עם התפליין, הדרכונים של כל הילדים ועשר אלף דולר במוזמן לא נמצא בחדר. בדקנו שוב ושוב, עד מהרה יצאתי להזמין נהג אבל החברה לא עונה אינני מצליח להוציא שיחות. לבסוף עצרתי מוניית ברחוב ובקשתי שייסע מהר לשדה התעופה. נהגה זקן, כהה עור ונינוח לא נלחץ בשום דבר רק נוסע בקצב שלו ואומר שהכל יהיה בסדר. "בסדר" חשבתני לעצמי, אין סיכוי בעולם בדרך הטבע שבניו יורק מישהו לא ירוקן את התכולה לעצמו. אשתי שהתעצבנה מהילדים ביקשה שאתקשר דחוף לצדיק גדול שאנו מקושרים אתו לבקש ברכה. אני מתקשר אבל הרב לא עונה. המתח הפנימי בלתי נסבל, התקשרתי לחבר שבדרך כלל לא זמין אך הפעם כעבור דקה הוא חזר אלי באומרו שבמקרה לגמרי הציץ במכשיר שיו"ב על שקט. בקשתי שינסה לאתר את הצדיק עבורי והוא אכן הצליח לתפוס את הרב. שמתי את החבר על שיחת ועידה והצדיק הורה לו מה שהורה לו וביקש שיעדכן אותו כאשר הוא מוצא את תיק היד על כל תכולתו.

נהגה רצה להוריד אותי בטיסות יוצאות אבל אני בקשתי שייסע אותי לטיסות נכנסות. הוא אמר לי שהוא מחכה לי בטיסות נכנסות ומקסימום ארד קומה במעליה במקום לעשות סיבוב של רבע שעה בערך בעומס של יום שישי...

נכנסתי לאולם לא יודע לאן לפנות שאלתי את העובד הראשון שנקרה בדרכי היכן יש מקום לחפש תיקים אבודים. הוא אמר לי לחפש אחראי ולשאול אותו תוך שהוא מחווה בידו על אחראי שנמצא בקצה האחרון של האולם... רצתי לכיוון עד שהתקררתי לאחראים שהיו בחלק אפל וצידי של הסרמינל. התקררתי ואני רואה אותם עם תיק היד שלי באמצע לספור את הכסף. התרגשתי ונלחצתי במקביל ואמרת לי להם שזה התיק שלי, הם בקשו תעודה מזהה ולמזלי היה עלי רישיון נהיגה, הם שאלו עוד כמה שאלות ושאלו אותי לנפשי לשלום עם התפליין וכל תכולת התיק לא חסר דבר.

הגעתי למונית ודמעות הודיה ניגרו מעיניי, התקשרתי שוב להודיע שנמצאה האבידה כמובן בשמירת הקבלות הטובות שקיבלתי מעתה ואילך... אילולי ההתקששות של הנהג להוריד אותי שם בניגוד לכל הגיון כבר לא הייתי מוצא את האחראים. גם אם כן תהליך השחרור של התיק לא היה עורך רגע אחד ומי יודע כמה מהמזומנים היה נשאר בתיק אחרי מילוי הדו"ח.

בשבב והודיה לה' על כל חסדי אשמח לפרסם את המעשה למען ידעו כי אין כה' אלוקינו בכל הארץ.

בעל המעשה: א.ס.

הפענוץ לדבות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנץ לשלוח א' ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

השידוך המוצלח הזה נעשה ברוב פאר והדר, מסיבת אירוסין מפוארת התקיימה בעירו של הרב המחונן בהשתתפות גדולי התורה ושועי עולם, והכל שחו אודות העילוי מסלבודקה שזכה ונעשה חתן הרב הנגיד המפורסם לשם ולתהילה.

לאחר כמה שבועות הכינה אף הנהלת הישיבה שבסלבודקה מסיבה מיוחדת לכבודו של החתן המופלג ומושלם, שמלבד בואו בברית האירוסין זכה לסיים את כל סדר נשים וניקין, ולעמוד עליהם בכור המבחן אצל גדולי הדור, אשר עיטרוהו בתעודות נהדרות מלאות שבח ותהילה בגדולת נפשו של החתן היקר דגן.

לכבוד מסיבת הסיום הגדולה שהתקיימה בהיכל הישיבה, החזמן כמובן גם המחונן הנעלה שהגיע לסלבודקה עם כל משפחתו, ונשא בה נאום נפלא בנוי לתלפיות כיד ה' הטובה עליו, כשרבני וראשי הישיבה מוסיפים אף הם נופך בדרשות ו'הדרנים', כראוי וכיאות לכבודה של תורה.

אחד מחבריו של החתן, בחור רגיל... מתלמידי הישיבה, צרה עיניו מאוד בכבוד הגדול שזכה תבירו החתן, ליבו התמלא קנאה חריפה הן מצד השידוך הנאת המוצלח כל כך שזכה בו תבירו, והן מצד הכבוד וההילה הגדולה שגלו אל השידוך הזה ואל מסיבת הסיום המפוארת, עיניו יצאו מקנאה כשראה את גודל ההתפעלות של בני הישיבה וראשיה מגדולתו והצלחתו של החתן.

יצר הקנאה שנכנס בו כארס של עכנאי לא נתן לו מנוחה, והוא התהלך עצוב וקודר כשאינו מוצא מרגוע לקנאה הבעורת בו כאש! באחד הימים שלאחר הסיום הגדול, כשהמחונן החשוב עדיין לא עזב את העיר סלבודקה, ונשאר שם עם משפחתו כדי להסדיר עם החתן כמה עניינים הנוגעים לסידור החתונה הגדולה. - גשש בו אותו בחור ונכנס עימו בשיחה נעימה, שבמהלכה התגאה החונן בפניו על החתן נעים ההליכות שזכה לקחת לבתו המושלמת.

הבחור איחל לו ברכת 'מזל טוב', ואישר שאכן נחשב בחור זה מן העילויים שבישיבה. - אבל מתוך הקנאה הגדולה שבערה בליבו, הוסיף משפט אחד קשה וצורם, באומרו:

נו, לבסוף נאלץ חתנך 'להתפשר' על בתך! - סתם ולא פירש... מדוע תאמר כך? נעלב המחונן וגם נדרך, מדוע נחשב שידוך זה כ'פשרה'? ולמה צריך חתן מושלם שזכה 'להתפשר'?

אך הבחור התחמק מתשובה ברורה, הוא גלגל עיניו אל על, ואמר, שום דבר! לא נורא! לא הכל צריך לספר... העיקר שיבנו בית נאמן בישראל, ושיהיה לכם רוב נחת מהם.

הדברים המעורפלים הללו הסעירו את ליבו של המחונן, למה ירמוז הבחור? שמה ישנם דברים שנעלמו ממנו ואינו יודע? הוא הרי הרבה כל כך לשאול ולברר אודות שידוך זה במאמצים מרובים.

עתה תפסו המחונן לאותו בחור ולא נתן לו מנוחה, הוא טען באוזניו שמכיון שכבר החל גלגות בפניו הרי הוא מוכרח לפרט את דבריו ולהסביר במה דברים אמורים, כי מוכרח הוא לדעת מה 'העלימו' ממנו באותו חתן...

כשראה הבחור שמזימתו השפלה מצליחה ונושאת פירות, ועלה ביזו 'לקלקל' מעט את הרושם הטוב של החתן בעיני חותנו. הרכין את ראשו אליו, ולחש באחוז כממתיק סוד: תראה נא מחונן יקר, לא הכל יכול אני לספר בפניך כאן... רק זאת אוכל לומר שיש סיבה מוצדקת לכך שהחתן שלך 'התפשר' לקחת את בתך, ו'יתר' על הצעות נכבדות שהגיעו אליו מגדולי מאורי הדור! ישנם שמועות עקשניות אודות 'מחלה' מסתורית שעבר בחור זה בילדותו, ועד היום אין בריאותו שלמה ותקינה... זהו 'סוד' כמס' שרוב בחורי הישיבה אינם מודעים לו כלל, אבל אני עם עוד כמה בחורים מתי מספר מחבריו הקרובים של החתן יודעים זאת היטב!

המחונן ההמום ניסה 'ללחוץ' עליו עוד, כדי שיגלה בפניו את כל הידוע לו אודות אותה 'מחלה' מסתורית. אך הבחור שהיה רע מעללים, 'משך' עוד ועוד את סקרנותו הגדולה של המחונן, הוא עשה עצמו כמצטדק שאינו רוצה להוסיף פרטים... ורק שלחו לכמה חברים נוספים שאצלם יוכל לברר עוד בנושא סודי זה. - הוא כמובן מיהר ליעדכן את חבריו, מורשעים | הפשך געפוד ד' <

כמוהו, במזימתו השפלה, ונתן בפייה תשובות עמומות שיענו על שאלותיו של המחונן, כשכל אחד מגלה כביכול פרט נוסף בסיפור ומכסה על השאר...

וכך מצא את עצמו המחונן המופתע והנרעש בימים שלאחר מכן, רץ מבחור זה לבחור זה, כשכל אחד מהם כאילו מגלה טפח ומכסה טפחיים... הם רמזו על 'מחלה מסתורית' מנוונת המקנת בגופו של החתן וכיוצא. - וכך נמצאו מספר בחורים רעים מהלכי רכיל בהנהגתו של החבר הקשה, שתאוות הקנאה הגדולה העבירה אותו על דעתו.

סופו של אותו שידוך טוב ומוצלח היה בכי רע, שכן "חזקה על לשון הרע שיתקבל על הלב", הדברים ששמעו המחונן לחלו לליבו. ולמרות שהרבה שוב ושוב לחקור ולדרוש אודות בריאותו של הבחור, ולא הצליח לגלות שום פגם או חשש כל שהוא בדבר, הוא חש כמזומה, ומתוך דבריו ההרסניים של אותו חבר הוא פשוט ביטל את השידוך, קרע את שטר התנאים ועזב את סלבודקא בבושת פנים.

לא ניתן לשער את הביזיונות הקשים שעברו על אותו חתן, שלא הצליח להבין על מה ולמה עזבה אותו הכלה המהוללה ומשפחתה כך בפתע פתאום, ללא שום סיבה הנראית לעין...

והנה פרצה לה בפתאומיות מלחמת העולם הראשונה, שטלטלה את העולם כולו כעלה נידף. כאשר דורשי רשומות דרשו על אותה מלחמה שפרצה בעולם בשנת תרע"ד, בלשון הפסוק (תהלים קד, טז) "המביט לארץ ותרע"ד!..."

בשנות המלחמה גלו תלמידי הישיבה ממקום למקום, כשהם בורחים מחמת המציק ומשדות הקרב, ובעיקר מגזירת הגיוס הנוראה, כשכל 'צעיר' שנתפס נשלח היישר אל החזית המסוכנת, שהפכה עד מהרה לשדה קטל נורא של עשרות מיליונים!

בתום ימי המלחמה הקשים נשארה העיר סלבודקא כמעט כעיי חרבות, ולא היה ניתן להחזיר את הישיבה הרמה למקומה הראשון, והיא הוקמה מחדש ברוב פאר בעיר אחרת שבאותו חבל ארץ. חלק מהתלמידים שלמדו בסלבודקא לפני המלחמה לא חפצו להרחיק לכת אל העיר הרחוקה שהוקמה בה הישיבה מחדש, הם מצאו להם ישיבות אחרות קרובות יותר, ולא חזרו אל הישיבה. - החתן (שגבע) דגן נמנה בין התלמידים שכן חזרו ללימודי הישיבה, הוא גלה אל מקומה החדש, והמשיך לעשות חיל בתורתו ולהתעלות מעלה מעלה כדרכו בקודש. ואילו החבר הרע שעולל בתעלוליו את כל קלקול השידוך לא המשיך בישיבת סלבודקא, ומצא את מקומו בישיבה אחרת שהוקמה בעיר.

והנה באחד הימים קרא ראש הישיבה הגה"צ הנקרא 'דער אלטער' (הסבא מסלבודקא) לתלמידו חביבו העילוי הגדול, וביקשו לסור אליו לחדרו.

משנכנס הבחור סגר הסבא את הדלת בעדו וביקשו לשבת לפניו, לאחר שהתיישב בחורו אל הסבא מכתב שקיבל לפני כמה ימים מחבורו, ה"ה אותו בחור רע שלמד עימו יחידי בסלבודקא. - באותו מכתב מספר הבחור שעברו עליו בשנים האחרונות צרות צרורות קשות מנשוא, הן בשנות המלחמה עצמה כשנתפס בעוון 'הברחת גבול' והושלך לכלא אימתני, בצניוק צר ובתנאים איומים. ואף עתה לאחר שכבר שוחרר מן הכלא, רודפים אותו צרות משונות והוא סובל מרורים. ובהתייעצות עם אחד מגדולי הדור נאמר לו, שכנראה הרע והזיק לאיש ישראל מאוד, וזה שורש כל צרותיו.

לפיכך מבקש הוא להתוודות בפני חבירו, שהוא בוש ונכלם להיפגש עימו. וכאן מגולל בפרוטרוט כיצד הוליך שולל את המחונן (שגבע), וסיפר לפניו 'לשון הרע' שכולו שקר ותרמית,

כביכול אודות מחלה 'מסתורית' של החתן, ובגללו ומחמתו התבטל כל השידוך הזה. - לפיכך מבקש עתה הבחור שימחל לו על אל הסבא, אם יכול הוא לפעול עבורו אצל הבחור שימחל לו על מעלליו, שלא פעל רק משום קנאה וצרות עין, ועתה הוא שב ומתחרט מאוד על מעשיו בכל לב, ומבקש ומתחנן מן הבחור שימחול ויסלח לו על כך, כי הוא כבר בא על עונשו במכות קשות ונאמנות מאוד, ה' ירחם!

הסבא מסלבודקא החל להסביר לתלמידו הנאמן, גודל הרחמנות שצריך לרחם על אותו בחור מסכן, שנפל בעצת יצרו הרע, ועתה סובל על כך נהרות של מרורות ובוכה ומתחנן על נפשו. והראה לפניו מה שפסק לפניו רבינו הנשר הגדול הרמב"ם ז"ל בהלכות תשובה (פ"ב ה"ה): "אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס, אלא יא נוח לרצות וקשה לכעוס. ובעשה שמבקש ממנו החוטא למחול, מוחל בלב שלם ובנפש חפיצה. ואפילו הצר לו וחטא לו הרבה, לא יקום ולא יטור, וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנחמן" ע"כ לשונו הזהב.

וכן כפל הרמב"ם את דבריו בהלכות דעות (פ"י ה"ה): "ולא יא המחול אכזרי, שנאמר (בראשית כ"ו) ויתפלל אברהם אל האלהים" ע"כ. ותו שילש דבריו בהלכות חובל ומזיק (פ"ה ה"ה), שם הוסיף: "וכל הממהר למחול הרי הוא משובח, ורוח חכמים נווה הימנו" ע"כ.

כששמע הבחור את כל הדברים הללו, אמר תיכף: הריני מוחל לו במחילה גמורה, ואיני נוטר חס ושלום שום סינה! בטוחני שכל זאת התגלגל מן השמים, כי השם יתברך לבדו הוא המזווז וזיוגים, ומה' יצא הדבר! השידוך הזה אינו שלי, ובחור זה שלא היה כי אם כמו 'שליח' דבר, מחול לו! מחול לו! ואף אוסיף בלי נדד להתפלל בעדו שירווח לו מכל צרותיו ויסוריו הקשים!

הסבא התרגש מאוד לשמוע את דבריו, הוא כופף תיכף את ראשו הק', תפס בידיו של הבחור והניחם על ראשו, ובדמעות בעיניו ביקש: ברכני נא תלמידי היקר בעת הנעלה הזו! מקובלני, שכאשר איש ישראל מבלג ומוחל הוא עת רצון גדול שיכול לפעול בברכותיו. עתה שהתעלית למדרגה גבוהה כזו למחול ולסלוח על עוולה עצומה כזו שטפלו לך על לא עוול בכפיך, הרי כל ברכה שתצא מפיו שוה כל הון דעלמא!

ולפי דרכנו למדנו, מאותו מעשה עצמו את שני הצדדים ההפוכים מן הקצה אל הקצה. - מצד אחד כמה צריכים אנו להיזהר שלא לפגוע או להזיק חלילה לבר ישראל, שעל כל אלו 'משלמים' בצרות ויסורים קשים בעולם הזה, מלבד העונש העתידי לאחר מאה ועשרים, רחמנא לישזבן! ומן הצד השני למדנו למהר ולמחול בלב שלם לכל מי שחטא כנגדנו, ולהסיר כל קפיידא מן הלב, והאמת והשלום אהבו.

[פרסית, קובץ 168814-2208]

• § • § •

בעיר שינאווא הגדולה לאלקים, דר איש יהודי פשוט שחלה ונטה למות, כמה ימים לפני פטירתו כשהורגיש שקיצו קרב, החל לפתע להרים את קולו מפעם לפעם, והיה מכריז ואומר בקול רם: הכינו נא כיסא למרן רבינו הבעש"ט הק'! וכעבור זמן מה שוב הכריז בקול: הכינו נא כיסא בעבור רבינו הגדול הרבי ר' אילמלך מליז'ענסק! לא חלף זמן רב ושוב נשמעה הכרזה: נא להכין כיסא בשביל החחה הק' מלובלין!

כך היו מפעם לפעם בוקעים מפיו 'הכרזות' שונות, בהזמנת צדיקים גדולי עולם מדורות קדומים, שכביכול הגיעו מעולם

העליון כדי להקביל את פניו, ולוותרו למקום מנוחתו בסתר עליון. השמועה יצאה והתפשטה חיש בכל העיר, שהיהודי הפשוט בשינאווא נודע כעת כצדיק נסתר, מופלג ומושלם. והחלה נהירה המונית לכיוון ביתו להשתתף באשכבתיה דרבי, כשרבים נעמדים מתחת החלון כדי לשמוע את ההכרזות שהיה מכריז מפעם לפעם בקול רעש גדול, בהזמנת צדיקים וקדמונים מעולם העליון שכביכול באו ויצאו לקראתו ללוותו.

השמועה המסתורית שעשתה לה כנפיים הגיעה כמובן גם לאוזניו של המרא דאתרא רב העיר, שהיה אחד מגדולי צדיקי הדור, הלא הוא רבינו הק' רבי יחזקאל שרגא משינאווא זצוק"ל, בנו בכורו של הדברי חיים מצאנז זצוק"ל.

תיכף כששמע הצדיק שהיהודי החולה כבר החל להשמיע 'הזמנות' שונות מבית דין של מעלה... ביקש לצאת מיידית לביקור בביתו של החולה. כמה מן הגבאים רצו מהרה לבית החולה והודיעו על בואו של הרבי, והרבי יצא בלויית פמלייתו לבקר את החולה הגוסס, המתקרב אל שערי מוות.

השמועה על יציאתו של הרבי הק' בכבודו ובעצמו לבקר את החולה הגוסס, יצרה אף היא התרגשות מסתורית בלב העם, והיו שהתלחשו מפה לאוזן שהקשר בין הצדיק נסתר לרבי כבר החל לפני שנים רבות... ושהם היו לומדים יחידי בפרדסים ובמדרות שמוחץ לעיר בספרי הקבלה, ועוסקים באש קודש ברזן דרוזן עילאין וטמירין... וכדרכם של הבריות החלו שמועות שונות על הצדיק הנסתר מתגלגלות מאיש לרעהו, והכל דשו בתגלית המרעישה אודות החולה שהתגלה לפתע כצדיק יסוד עולם, ימים ספורים בטרם הסתלקתו לעולם שכולו טוב.

כשהגיע הרבי אל ביתו של החולה ביקש להוציא חוצה את כל הנוכחים, ולאחר שנתר עם החולה בלבד רכן אליו ואמר: גזרני עליך בגזית מרא דאתרא, שתגלה בפני הכל, ותאמר לי מה פשר ההכרזות הללו שהגן מכריז בהזמנת צדיקים קדושי עליון כל העת. החולה נבהל עד עמקי נפשו, ובקול בוכים אמר: אודה על האמת, שאין כאן ולא כלום! כל ההכרזות הללו שהגני מכריז אין בהם כלום, לא מיניה ולא מקצתיא, ואינם אלא דברי הבל מן השפה ולחץ... אך בהיות שיש לי כאן בביתי בנות בגורות שצריכות להישא, ואין בידי כלום עבור הוצאות הדנויה והנישואין שמשתרגים ועולים למעלה ראש, והגני חושש מאוד לגורלן, מי ידאג להם ומי יחתן אותם... - לפיכך נקטתי בתחבולה זאת של ה'הכרזות' הללו, כדי שתצא השמועה בעיר שאביהן של הבנות הללו התגלה בסוף ימיו כצדיק נסתר... וכך יוכלו להינשא בכבוד כראוי להן!

אמר על כך ה"דברי יחזקאל" משינאווא, את כל זאת כבר הבנתי מעצמי, מכיר אני היטב מי הוא צדיק נסתר של אמת, ומיהו המתחזה... אלא שחששתי לנשמת איש ישראל, שלא ימות חלילה מתוך שקר כזה שעושה בנפשו, ולכן התרחתי את עצמי לצאת לבקרו, כדי שידע על האמת ויפירוש מן השקר!

לאחר הסתלקות האיש ופטירתו, חיתן השינאווא רב את כל בנותיו בכבוד, ודאג לכל מחסורן משלם.

ועל כך אמרו, שיש ללמוד מידת 'אהבת ישראל' מאותו צדיק קדוש עליון, שהגם כי לא היה לו שום קשר מיוחד עם יהודי זה פשוט שבשפוטסים... היה זואג עבורו בכל לב, במידת אהבת ישראל שבערה בקרבו. ובתור מרא דאתרא חש אחריות גדולה רובצת על כתפיו, הן על האב עצמו שלא ימות ח"ו מתוך שקר, והן על בנותיו הבוגרות, להשיא את כל היתומות בכבוד, ולקיים בהם מצות (יקרא ט"ז) "ואהבת לרעך כמוך!"

[יזמא דהילאל דהרה"ק בעל "דברי יחזקאל" משינאווא ז"ע]

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון כפייל (דוא"ר) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מנג'נט יז"ר וירידים מיוחדות 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.יפ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	---	------------------------	--	---------

יר"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173